

Publicerad 2007-04-11 13:17 av Fred Söderblom

del I-II

mjölk på din tunna hud.

mjölk.

min spade i jorden. solen som en pressad femkrona mot den fegt ljusa himlen. gräsmattan som är sur & ger ifrån sig ett sugande ljud, motvilligt, när jag lyfter första fyrkanten. & det mörka öppnar sig. & några ord: jävlar skit. faller ur min mun. jag som inte förstår att min mun.

jag ser mig ungefär utifrån, jag har en starkt kolorerad overall. jag har knutit ärmarna runt magen min avkavlade överkropp ryser lite. men jag jobbar med spadtagen & värmen sprider sig från mitten av bröstkorgen & ut i armarna. den ena tumvanten är fuktig, jag stod med den i munnen innan. stod stilla & silade saliven fram & tillbaka genom garnet. spaden brevid mina fötter. först försiktigt, smakande. den sura smaken av ull i munnen. sen borrade mjölkändarna in sig genom maskorna. så dom värkte i fästena. små vassa mejslar av emalj, som gick genom & rispade i huden. blev små röda ojämna diken sen när jag tittade utan vante. & fötterna trampade i marken från sida till sida. tramp tramp. det smaskade under sulorna. det smaskar om spaden också när jag sätter den i marken. larviga handen i munnen. aldrig handen annars. & så jag som inte förstår att min mun. & orden.

min spade i jorden. det mörka som öppnar sig, luktar smutsigt & är kallt, det mörka har isklumpar i sig. sen ser jag dom. små insekter & maskar som är infrusna i klumparna. några ligger & sprattlar brevid klumparna, men dom är halva eller saknar ben. måste ha varit när jag slog i klumparna med spaden. mina vantar blir alldeles jordiga. men mina händer utan drar till sig stickor av handtaget.

metallbitarna som repar mot spaden, när jag lyft bort fem fyrkanter ur gräsmattan. dom blå skärvorna & min kropp som rycker till. armarna som vill gräva snabbare, samtidigt slå föräldrarna. knyta nävarna rakt in i tjockmagen, rakt över nya bebisens mage. nya bebisens mamma.

det mörka som öppnar sig: en stänkskärm, ett barnsligt förenklat underrede med styrsystem. pedaler, lamporna som härmade en riktig bils lampor. fast lamporna kunde inte lysa på riktigt, det var bara glas & det fanns ingen motor, där satt man istället med knäna, fötterna på pedalerna. & så jag som inte förstår att min mun & orden. & knytnävarna i vantarna.

huden.

jag är sju år mina ögon har växt lite sen senast. mina armar har växt ut till barnarmslängd & jag kan hålla om pojken nu. han är som en bakterie klänger sig fast vid mig & flammar upp. han vill att jag berättar om djuren han tycker så mycket om djuren. han blir förlägen & flammar upp ännu mer. jag berättar för honom om svalorna som ligger på himlen. jag berättar om det vita att det är dit svalorna siktar. himlen är knalligt blå men just där är det hål rakt genom, det är deras hemliga ställe. svalstaden är det vackraste som funnits på jorden. bara det att det ligger i himlen, jättehögt. man kan inte se det ens om man flyger med jumbojet. svalorna hämtar pärlor ur musslorna i havet & dom hämtar solnedgångar & barnskräck från vackra barn. ibland blir det jordbävning i himlen. om dom skjuter upp en rymdraket från USA eller atombomber. då går staden sönder lite & små bitar av den faller ut & det är regnbågen. han pekar med fingrarna obestämt spretande. han menar fåglarna men får med hela himlen i sina gester. mamman ropar att det blir fika. då blir pojken plötsligt orolig. han vill bygga fallskärmar åt svalorna, dom skriker ju. han bygger fallskärmarna av bullpapper samtidigt som han suger på kanten av saftglaset. sockret tröstar honom lite. mig får han ingen tröst av. vet du dom där groparna i gräsmattan? ja? det är kratrar efter svalor som störtat. ansiktet knyter sig. hans små händer som viker pappret fortare. men bullpappret är stelt & svårt att vika, det vecklar hela tiden ut sig.

jag är flickan som hatar honom, han kan inte prata ordentligt: gurglar & sölar & trycker sina kliande gommar mot saker han kommer åt. det är små vita emaljmonster som tar sig genom tandköttet. det är många som trängs i hans mun nu, kliandet har börjat avta & det känns verkligen om han bits. var är han nu? efter saften & bullarna blev han kissnödig & sprang in. säger mamman & plockar med brickan. hon sveper ner pärlsockret från bordsskivan ner i handen & sen in i munnen med en knyck. det är skönt att vara ensam på gården. jag kan gunga & hoppa från gungan. pojken behöver alltid hjälp med sin gunga. den röda plastgungan med räcken runt, som han sitter i & ropar efter fart. det känns skönt att vara ensam först. sen tänker jag på svalorna & pojkens hopknycklade ansikte. jag ska fråga honom om han vill ta fram drakarna. vi kan skicka upp dom i himlen & rädda svalorna. jag springer in & letar. han är inte på toaletten. jag hör honom skratta från mitt rum. plötsligt känns mitt rum litet & gjort av tunt tunt glas.

jag står i dörröppningen, blicken har fallit in i rummet: äckelungen är på mitt rum, gnuggar något med hela handen i munnen, sölet är rosafärgat han ser nöjd ut. mina stämplor med råddjuren har han i sina knubbiga bebishänder. den rosa färgen som rinner ut klibbar i hans mungipor. blicken har fallit in i rummet, jag kommer aldrig få tillbaka den.

jag är sju år mina armar har växt lite sen senast, jag kan hålla dom runt pojken. han flammar upp & försöker säga nått. jag trycker bara hårdare det hörs små gurglande ord från struphuvudet, jag vet inte om det är jag som låter eller pojken. ögonlocken kniper hårt det explodera tyst & sakta på insidan.

snön drar sig tillbaka, samlas vid väggarna där föräldrarna skottade upp högar i vintras. det skulle hålla värmen sa dom.

pappan strök sig över skägget & sa han var sugen. mamman fnittrade högt & överdrivet. det lät som när pappan sa att hon hade en fin klänning på nyårsfesten, fast den var genomskinlig så man kunde se underkläder. sexig sa han. pappan tog mamman runt midjan. sen kastade han upp henne på den närmsta högen. dom rullade runt. pappans händer på mammans overallskinkor. jag kastade spaden & sprang. jag tror inte dom såg det, föräldrarna sprang in i huset. resten av dagen lekte jag ute. jag hittade gångar som sorkarna hade grävt. jag letade & grävde länge för att se om jag kunde hitta sorkfamiljen nånstans. dom skulle ligga brevid varandra, nära inpå. värma varandra med sina kroppar. två stora sorkar & ett sorkbarn. sorkbarnet i mitten. jag skulle lyfta bort en näve snö & se rakt ner i deras hem.

men nu drar sig snön tillbaka. lämnar tillbaka gårdsplanen till barn som gått i overall hela vintern. overaller som skaver upp huden i halsen, där dragkedjan sitter. om man har för bråttom att dra upp hugger dragkedjan fast i halsen & rycker bort en bit hud. & stickade vantar & graningekängor. medan dom andra barnen har färglada gummistövlar & handskar. jag vill ut & stampa på gräset. det är en sån tunn hinna av gräsmatta & sen ligger leran alldeles under. jag vill köra med trampbilen, men den står inte i förrådet. jag springer & kollar om den står i garaget, det gör den inte. bara den stora riktiga bilen.

snön drar sig tillbaka, samlas vid väggarna. gräset vid en av kortsidorna är trasig & det ligger jord ovanpå. när jag tänker efter kommer jag ihåg hösten. när jag skrapade upp benet på dom nya byxorna. när pappan sa att nu får det vara nog. skrothögen sa han, är livsfarlig. rosten stack ut ur det blå som vassa farliga tänder. & jag hade blivit större, benen slog i ibland. pappans utbrott, & den uppgrävda gräsmattan. jag springer ut till förrådet igen, hämtar pappans största spade.

mina generade röda händer över öronen. mina händer som stänger ute: basrösterna som pratar anklagande med mig. när dom vuxna står brevid mig. omringar mig med sina överkroppar som är som torn. & dom mullrar, dom får öppna munnarna mycket för det är stora ord som måste ut. orden bullrar & mullrar, det låter som om deras munnar spricker för det är så stora ord. det är som deras ansikten spricker som stora glaciärer. stora glaciärer högt däruppe. det läcker från dom.

medan föräldrarna mullrar tittar jag ut genom fönstret. jag tänker på svalstaden, jag ser strecken i himlen som är magnetfälten svalorna navigerar efter. dom ser ut som avgasstrecken flyplan lämnar efter sig. jordens

magnetfält påverkar fåglars hjärnor. jag ser fälten som svagt vita linjer, linjerna går ihop över himlen & slutar i en stor vit fläck på den blå himlen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fred Söderblom med Poeter.se id #9153 innehar upphovsrätten